

INDRUKKEN

HOOFDREDACTEUR

Kracht in het gebed.

Er zijn van die stoere, kleine volken, die voor hun vrijheid hebben gestreden, met groote heldhaftigheid, in een ongelijken strijd, en die de kracht daartoe hebben gevonden, niet alleen in het zwaard waarmee zij zich goed vertrouwd hadden gemaakt, maar ook en bovenal in hun rotsvast geloof en kinderlijk gebed.

Wij denken aan den tijd van Willem van Oranje en ons eigen volk in zijn dagen. We willen geenszins al de menschen van dien tijd, die streden voor vrijheid van geweten en godsdienst, roemen. Wat is er veel menschelijks bij geweest, veel afkeurenswaardigs! Maar we willen toch niet vergeten, hoe met onzen grooten Willem, er vele stoere Nederlanders zijn geweest, misschien boeren en buitenlui, die alles hebben opgeofferd voor de hooge belangen, voor welke zij meenden te moeten strijden. En die dit deden in het rotsvast geloof, dat God, trots alles, de goede zaak zou doen zegevieren.

We denken aan onze stamgenooten in Zuid-Afrika, die met groote fierheid hun overweldigers trotseerden en, tot verdediging van vrouw en kind, van huis en haard, de wapens opnamen, die, al scheen alles verkeerd te gaan, het woord spraken, dat een gevleugeld woord zou worden: „alles sal reg kom.“ En we denken nu aan de Finnen van thans. De heele wereld is er verbaasd over, hoe dit kleine volk tegen de overmacht van den vijand strijdt. Iedereen

heeft den indruk, hoe waakzaam de Finnen zijn geweest, hoe ze zich met ijver hebben geoefend en in bekwaamheid uitmunten, hoe ze nochtans, nu van velen hunner de huizen en boerderijen zijn verwoest, en verschillende hunner steden zijn ontruimd, onbevreesd stand houden en groote overwinningen hebben behaald. Maar we hebben óók den indruk, dat hier een sterke mate van geloofsvertrouwen en de kracht van het gebed veel heeft te zeggen. — Bedreigt hier niet een volk, dat voor 96 % tot de Luthersche Kerk behoort, het anti-Christelijk gevaar van het nihilistisch bolsjewisme; van het „geen God en geen gebod“?

Eén der Finnen, die jaren lang heeft uitgezien naar een réveil, schrijft: „De vreeselijke ramp, die over ons gekomen is, heeft bewerkstelligd, waarvoor wij zeer lang tevergeefs gestreden hebben. Niet alleen vergeten de politieke partijen nu hun verbittering, maar ook allen, die in God gelooven, sluiten zich eendrachtig aanéén. Spontaan wordt geofferd voor de nooden van hen, die in den strijd zijn en voor hun gezinnen. Trouwringen worden afgestaan om de troepen te voorzien van Christelijke lectuur. Zelfs de gevangenen houden inzamelingen om de bevolking, die de steden verlaten moet, te helpen. Hoewel een derde deel der bevolking geëvacueerd werd en velen zich in den strijd bevinden, zijn de kerken overvol. Iedere avond worden bijzondere godsdienstoefeningen gehouden. De Bijbel wordt door velen, die hem reeds lang gesloten hadden, weer gelezen. In den boekhandel is de Bijbel uitverkocht. Ieder gevoelt, dat het volksvertrouwen niet op de wapenen moet rusten, maar in God. Er is een krachtig réveil merkbaar, en weer wordt op bijzondere wijze gevoeld: de kracht van het gebed.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

KOLEN VUURS

Paulus zegt in Rom. 12 : 20: Indien dan uw vijand hongert, zoo spijzig hem; indien hem dorst, zoo geef hem te drinken; want dat doende zult gij kolen vuurs op zijn hoofd hoopen.

Het eerste deel van dezen tekst is niet moeilijk te verstaan. Duidelijk ligt daarin de bedoeling van het kwaad met goed vergelden. Maar hoe passen daarbij nu die vurige kolen, die op iemands hoofd gehoopt worden?

Mogelijk geeft een gebruik in Palestina, op sommige plaatsen bestaand, daarop het antwoord. Het komt daar voor, dat de bakkers, die met hun arbeid gereed zijn, de nog heete sintels van hun vuur aan arme menschen uitdeelen, die daarvan gebruik maken om hun brood te bakken. Zij dragen die sintels weg in een metalen bak, en deze bak zetten zij, naar Oostersche gewoonte, op het hoofd. De vurige kolen worden hun op het hoofd gehoopt; een weldaad wordt hun daarmee bewezen. Misschien heeft Paulus bij het neerschrijven van deze woorden aan dit gebruik gedacht.

S.

VOOR DE ZIEKEN

A. C. DIEDERIKS

Iemand, die lang ziek was, zond me 'n mooi vers, waarvan ik een gedeelte hier laat volgen:

Vrees niet, want Ik ben met u,
Ik laat u nooit alleen,
Al gaat het door de diepte,
Langs steile bergen heen;
Al dreigt u 't a l te ontzinken,
Ik houd u bij de hand
En leid u veilig huiswaarts
Naar 't hemelsch Vaderland.

Vrees niet, want Ik ben met u.
Zwart dreigend ziet de lucht,
Maar kind, uw Vader weet het,
Hij hoort steeds ied're zucht.
En achter donkre wolken
Van zorgen en verdriet,
Schijnt helder 't licht der zonne,
Al ziet uw oog het niet.

Vrees niet, want Ik ben met u,
'k Zie ook daar voor u staan
De zee, wier woeste golven
Zoo hoog soms kunnen slaan.
En toch, toch zijt gij veilig,
Eén wenk, één blik, één woord
En langs zeer stille waat'ren
Zet gij uw reisweg voort.

Vrees niet, want Ik ben met u
Schoon 't oor niet hoort — Ik ben er
Schoon 't weenend oog niet ziet
En... Ik verlaat u niet.
Vrees niet, want Ik blijf bij u
'k Leid door het duister heen
Naar 't licht van d'eeuwgen morgen
Vrees niet!... Geloof alleen.

De Finsche president Kyösti Kallio en zijn echtgenoot.